

Frederiksberg den 16. januar 2025

Til Folketingets skatteudvalg

Sendt via folketinget.dk

Jeg tillader mig at henvende mig til Folketingets skatteudvalg for at få Skatteministerens konklusion vedrørende diverse spørgsmål om omkostningsgodtgørelse i klagesager.

Skærpelse af sanktionsbestemmelse ved overtrædelse af reglerne om omkostningsgodtgørelse

Folketinget har vedtaget lovforslag L 29 og lov nr 1473 af 10/12/2024 er trådt i kraft den 1. januar 2025.

Fra den 1. januar 2025 gælder derfor skærpede regler i forbindelse med forsøg på uberettiget at opnå udbetaling af omkostningsgodtgørelse.

Det er derfor af afgørende betydning - for både skatteydere og sagkyndige - at vide hvornår en anmodning om omkostningsgodtgørelse vil blive anset for uberettiget.

Gældende retstilstand ved betingede aftaler om sagkyndig bistand

Desværre medvirker lovforslaget ikke til at afklare retstilstanden i forhold til betingede aftaler om sagkyndig bistand.

Lovforslaget afklarer heller ikke sammenhængen mellem reglerne i Skatteforvaltningslovens kapitel 19 og bestemmelsen i ligningslovens § 7 Q om tredjemandstilsbud.

Endelig afklarer lovforslaget ikke om Skatteministeren med begrebet no cure - no pay mener alle aftaler, der er betinget af en udfaldet af en ankesag eller om der alene menes aftaler hvor afregning sker efter princippet "pactum de qouta litis".

En tidligere Skatteminister har skabt tvivl om forskellige formuleringer af betingede aftaler ved besvarelsen af spørgsmål 11 (Lovforslag L42, 2014-2015 1. samling).

Han anfører

Af de "De advokatetiske regler" kommenteret af Lars Økjær Jørgensen og Martin Lavesen (Advokatsamfundet 2011) fremgår det, at det afgørende for afgrænsningen mellem forbuddet mod pactum de quota litis (no cure no pay) og den omstændighed, at sagens resultat kan indgå i skønnet over salæret, er, om forholdet mellem salær og resultatet af sagen kan sættes på en matematisk formel

Dette referat bekræfter desværre at Skatteministeren blander de to begreber "No cure no pay" og "pactum de quota litis" sammen.

Muligvis forestillede Skatteministeren sig at hvis der indgås en betinget aftale om et givet udfald af sagen, vil dette altid indebære at betalingen skal ske som en del af sagens resultat.

Der er intet holdepunkt for en sådan antagelse. Stort set alle aftaler om sagkyndig bistand baserer sig alene på anvendt tid til faste timesatser. Dette gælder sandsynligvis også den altovervejende del af betingede aftaler.

1. Betingede aftaler

Der er et behov for at definere hvilke aftaler, som efter Skatteministerens opfattelse medfører at der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse.

Jeg har som sagkyndig altid indgået aftale om at den skattepligtige skulle betale min regning og at denne skulle udstedes på grundlag af anvendt tid til de enhver tid gældende timesatser. Sidstnævnte kan aflæses på min hjemmeside.

Af mine forretningsbetingelser fremgår endvidere at jeg er berettiget, men ikke forpligtet, til at udstede acontoregninger under sagens behandling.

Ved udstedelse af en acontoregning i sager, der er omfattet af reglerne om omkostningsgodtgørelse, sendes der som udgangspunkt en anmodning om acontogodtgørelse og det accepteres at Skatteforvaltningen yder denne med en tilbagebetalingsforpligtelse.

Det aftales konkret i den enkelte sag om regningen skal betales af den skattepligtige eller om den skattepligtige med frigørende virkning kan overdrage kravet på omkostningsgodtgørelse, herunder krav om "efterregulering"

Ved sagens afslutning udstedes endelig regning og der anmodes om omkostningsgodtgørelse for denne samt regulering af eventuelle acontofakturaer i det omfang der kan ydes godtgørelse med 100%.

Denne fremgangsmåde er godkendt af Skatteforvaltning i forbindelse med mange anmodninger om omkostningsgodtgørelse og har aldrig medført afslag på en anmodning.

Teoretisk overvejer jeg at tilbyde en skattepligtig samme betingelser, men udvidet med en betingelse om at

Den sagkyndige kan ikke udstede regning hvis der ved sagens afslutning ikke er opnået medhold i overvejende grad. Har den sagkyndige udstedt acontofakturaer forud for den endelige regning, er den sagkyndige i så tilfælde forpligtet til at udstede kreditnotaer vedrørende disse acontofakturaer.

Aftalens betingelse er suspensiv og træder i henhold til praksis først i kraft når betingelsen er opfyldt.

Skatteyder hæfter således for regningen frem til det tidspunkt hvor det kan konstateres at betingelsen er opfyldt.

Og hvis betingelsen er opfyldt, er det efterfølgende ligegyldigt om hæftelsen er ophørt. Der er ingen regninger at søge om omkostningsgodtgørelse for. Og eventuel modtagen acontogodtgørelse vil blive tilbagebetalt.

Er betingelsen ikke opfyldt - der er givet medhold i overvejende grad - har betingelsen aldrig været trådt i kraft.

Betingelsen og aftalen i eksemplet er også en aftale om "No cure no pay".

Den er i fuld overensstemmelse med skatteministerens ønske ved fremsættelsen af lovforslag L 42 - som førte til lov nr. 1500 af 23. december 2014 - om at motivere rådgiverne til at anvende "mere almindelig afregningsmetoder som timebetaling eller fast pris."

Spørgsmål 1

Er Skatteministeren enig i at den anførte betingelse ikke medfører at Skatteforvaltningen kan afvise en anmodning om omkostningsgodtgørelse, når der er givet medhold i overvejende grad i den underliggende klagesag ?

2. Pactum de qouta litis

"No cure no pay" er mest brugt i forbindelse med salg af fast ejendom, hvor ejendomsmæglere tilbyder "Solgt eller gratis".

I forbindelse med lovforslag L 42 satte Skatteministerens lighedstegn mellem aftaler om "no cure no pay" og aftaler om at honoraret for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst (Pactum de qouta litis).

I samme lov blev der foretaget ændringer i skatteforvaltningslovens kapitel 19 om omkostningsgodtgørelse. Bestemmelsen § 54 stk. 2 - som bestemmer hvilke poster som skal fragås i godtgørelsen - blev ikke udvidet.

Folketinget valgte således at tilskud i sådanne sager ikke skulle reducere omkostningsgodtgørelsen, men at den del som rådgiveren ikke opkrævede, skulle medregnes til den skattepligtige indkomst hos den godtgørelsesberettigede.

Der henvises særligt til Skatteministerens svar på spørgsmål 1 den 27. november 2014.

Begrebet "no cure no pay" er imidlertid bredere end denne definition og anvendes af Skatteforvaltningen i alle situationer hvor der er indsat betingelser for i hvilket omfang skatteyder skal betale den sagkyndiges regning.

I høringsvaret vedrørende lovforslag L 29 anfører Skatteministerens i svar til henvendelse fra Advokatrådet at "Lovforslaget omtaler ikke aftaler på »pactum de qouta litis«-vilkår.

Spørgsmål 2.1

Er det skatteministerens opfattelse - som det fremgår af ordlyden af ligningslovens § 7 Q:

"hvis det er aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen."

at der skal ydes omkostningsgodtgørelse i sådanne sager og at, i det omfang den sagkyndige yder til tilskud til den skattepligtiges betaling og der samtidigt er indgået aftale efter princippet Pactum de qouta litis, er tilskuddet skattepligtigt for modtageren.

Spørgsmål 2.2

Er det skatteministerens opfattelse at når lovforslag L 29 ikke omtaler aftaler på pactum de qouta litis vilkår, skyldes dette at anmodninger om omkostnings-

godtgørelse i sager hvor et sådant vilkår er aftalt aldrig kan være uberettigede ?

Spørgsmål 2.3

Er det Skatteministerens opfattelse at der skal ydes omkostningsgodtgørelse når det fremgår af aftalegrundlaget at den sagkyndige forpligter sig til at yde et tilskud til den skattepligtige såfremt hans regning ikke dækkes fuldt ud af modtagen omkostningsgodtgørelse.

Jeg imødeser Skatteministerens svar på de fire spørgsmål.

Lars Wøldike
Sendt digitalt og derfor ikke underskrevet